

Oylarımız Şahıslara Değil, Misyonadır!

Mayıs ayı ortalarında gazetemiz binasında gerçekleştirilen temsilciler toplantısına biz de Avusturya'dan katılmıştık. Dolu gündemimiz içinde, Türkiye'nin de önemli gündemi olan seçim ve siyasi gelişmeler arenasında gazetemizin takip etmesi gereken strateji de vardı.

Türkiye'nin her tarafından katılan temsilcilerimizin bu meyandaki beyanları, bilgi, görüş ve mülahazaları da, gazetemizin genel stratejisini onaylamış ve güçlendirmiştir.

Aslında her alanda müsbet ve yapıcı bir yol izleyen, tahribata karşı tamiri vazife bilen, hak ve hakikatın hatırını şahısların hatırlarına feda etmeyen gazetemizin siyasete bakışı daima net olmuştur. Okuyucusunun kafasını karıştıran bir çizgiye, bir söze, bir fotoğrafa geçit verilmemiştir. Kazara sehven çıkmışsa da anında müdahale edilmiş, tashih edilmiştir. Buna rağmen hala “kafam karışık” diyen bir okuyucumuzun, Risaleler de dahil, her şeyi yeniden okuması gerekir. Ahirzaman Müceddidi'nin gösterdiği büyük ve nurlu caddede yürüyenlerin, dar ve çıkmaz sokaklara imrenmeleri anlaşılır şey değil.

İşte Münazarat, işte Sünuhat, işte Beyanat Ve Tenvirler.. İşte 13. Mektubun 3. Sualinin cevabındaki, “Hayat-ı beşeriye bir yolculuktur. Şu zamanda, Kuran'ın nuruyla gördüm ki, o yol bir bataklığa girdi.” hükmünün devamındaki harika izahat ve bu izahat çerçevesinde Risale-i Nur talebelerine düşen vazife. İşte Hazreti Üstadın içtimai ve siyasi hayatımıza ışık tutan lahika mektupları, nakledilen hatıralar. Üç devir yaşamış Bediüzzaman'ın nurlu hayatından çizgiler, “duruş” örnekleri.. Öte yandan mevcut partilerin ne “mal” olduklarını ele veren geçmişleri, serencamları..

Bütün bunlar ortada dururken, yeni siyasi gelişmeler karşısında rotamı şaşıırıyorsam, gerçekleri “net” göremiyorsam, kafa antenlerimde “ayarsızlık” var demektir. Fikir ve zihin antenlerimi Risale-i Nur uydularına göre yeniden ayarlamalıyım. Nur Risaleleriyle aydınlanmış bir bakışta, din ve vicdan hürriyetinin kapsamı sadece Müslümanlıkla sınırlı değildir. Hangi inanç ve fikre sahip olursa olsun, hem kendisine hem de topluma zarar verecek eyleme dönüştürmediği sürece her fert, inanç ve fikrini serbestçe ifade edebilmeli. Hem siyasi değişimler nedeniyle, dininden korkanın, dinden hissesinin örümcek ağı kadar zayıf olduğunu da bilenlerdeniz. Bırakınız şu hükümet gitti, bu hükümet geldi diye dini endişeye kapılmayı, rejimin karşısında bile Nur Müellifi, hiç kimsenin burnunu kanatmıyacak sağlam ve isabetli bir duruş sergilemiştir.

“Rejimi reddetmek ne vazifemizdir, ne de kuvvetimiz var, ve ne de düşünüyoruz, ve ne de Risale-i Nur izin veriyor. Fakat; biz kabul etmiyoruz, amel etmiyoruz, istemiyoruz. Red başka, kabul etmemek başkadır, amel etmemek daha başkadır.” (Kastamonu Lâhikası, s. 202)

Risale-i Nur talebeleri de, her seçimde olduğu gibi, sandık başına gidip oylarını kullanacaklardır. Kapalı kabinde, Allah'ın huzurunda, Hz. Üstad'a “sadakat” imtihanında, vicdanının sesine kulak vererek, Emirdağ Lahikası'ndaki “Bu vatanda

dört parti var” dersindeki tarife uyan parti ambleminin üstüne mührünü basacaktır. Bu meyanda eskiden beri kendi nefsimde tatbik ettiğim bir tahlil, demokratlar hususundaki zihnimde gelen vesveseleri bertaraf etmede daima etkili olmuştur. Şöyle ki:

Öncelikle, Risalelerdeki “demokrat” manasına ve tariflerine uyan partiyi tesbit ve tayin etmek yerine, bu mana ve tariflere uymayanları ayıkladıktan sonra geriye kalan parti için, işte Üstad’ımın işaret ettiği, ahrar ve demokrat misyona yakışan ve yanlışlarına “ehven-i şer” nazarıyla bakabileceğim parti budur, diyerek itminan-ı kalp ile üzerime düşeni ifa etmişimdir. Yani Risalelerdeki izahlar muvacehesinde günümüz partilerine “atf-ı nazar” yaparken; öncelikle Ahrar’ların devamı ve demokrat misyonunun sahibi olabilecek günümüz partisini “uygunluk” testine tabi tutmadan ve mercek altına almadan önce, bize uymayanları ayıklamak. Yani “ehven-i şer” olanı bulmadan önce, “azamüşşer” olabileceklere bakmak.. Bir kere sol söylemli ve ırkçı mizaçlı partilerin “ahrar” ve “demokrat” misyonundan uzak olduğu kesindir. Yani fikir ve misyon bazında, demek istiyorum.. Yoksa demokrat misyon içinde görev alan kişinin şahsi düşünce ve yaşayışı ne olursa olsun, yeter ki meşru zeminlerde hak ve hukuku, düşünce ve inanç hürriyetini savunsun, demokrasi ve milli irade taraftarı olsun. Kendisi dindar olmasa da, dindarları savunsun.

Din üzerinden siyaset yapmanın da şer olduğu, hatta “azamüşşer” olduğu ayan beyan ortadadır. Kurucuları “evliya” bile olsa, neticesi akim bir yoldur.

Din adına partileşme, sonra o partinin iktidara gelmesiyle dine hizmet etme gibi bir siyasî düşüncenin, Risale-i Nur müellifinin dünyasında yeri yoktur. Hiç bir zaman da olmamıştır. Ta 1924’lerde kısmen dinî motifler taşıyan (Terakkiperver Cumhuriyetçi Fırka) TCF’ye, ve din-ksenli tüm siyasî parti oluşumlarına karşı mesafeli durması bunun bir yansımasıdır. Bediüzzaman bu içtimai ve siyasi tavrını Selef-i Salihin’dan devralmıştır.

Hilafet’in saltanat’a dönüştüğü sıralarda Hz. Hasan’dan başlayarak selef-i sâlihîn kanalıyla sonraki çağlara intikal eden yaklaşımın devamı hükmündeki bu tavır, aradaki nüansa rağmen, Eski Said’in de tavrıdır. Yeni Said, Hutbe-i Şâmiye’nin Türkçe neşrine düştüğü bir notta, ‘Eski Said’in siyasetle alâkadar olduğunu’ ifade etmekle beraber, bunun ‘siyaseti dine âlet ve hizmetkâr’ kılmaya yönelik bir alâkadarlık olduğunu bildirmektedir. Yoksa, Eski Said de, siyaseti asıl sayan bir tavidan uzaktır:

“Sakın zannetmeyiniz ki, o dini siyasete âlet veya vesile yapmak mesleğinde gitmiş. Hâşâ; belki o bütün kuvvetiyle siyaseti dine âlet ediyormuş. Ve derdi ki: ‘Dinin bir hakikatını bin siyasete tercih ederim.’ ...Fakat, gizli münafık zındıkların Garplılaşmak bahanesiyle siyaseti dinsizliğe âlet yapmalarına mukabil, bir kısım dindar ehl-i siyaset dini siyaset-i İslâmiyeye âlet etmeye çalışmışlardı. İslâmiyet güneşi yerdeki ışıklara âlet ve tâbi olamaz. Ve âlet yapmak İslâmiyetin kıymetini tenzil etmektir, büyük bir cinayettir.” (Hutbe-i Şâmiye, s. 40-41, dipnot.)

Din motifli siyasetlerin, hele hele devlete ve iktidara hevesli ya da (muktedir olmayan) bir iktidarın sahibi olmaları halinde zarar verdikleri, tecrübelerle anlaşıldıktan sonra; geriye “demokrat” ve “milli irade” tezleriyle yola çıkan, düşünce ve inanç hürriyetini, birey haklarını sadece savunmakla kalmayıp gerçekleştirmeye namzet kitle partileri kalıyor. İşte biz “ehven-i şerr”imizi bu alanda aramalıyız. Aslında aramaya lüzum hasıl etmeyecek kadar bellidir de, onu belirsizleştiren, o belli olan damarı kesmeye çalışan zihniyetler vardır. “Yeter Söz Milletindir!” parolasıyla yola çıkan bu hareketin önüne konulmadık engeller, başına örülmedik çoraplar ve kapalı kapılar arkasında hazırlanmadık sinsi planlar kalmamıştır. Ezan-ı Muhammediyi aslına çevirmekle müminlerin kalbinde taht kuran, alem-i islâmın beş vakit namazda duasını alan, bu uğurda üç büyük şehit veren bu misyonun zayıf olan tarafını da yine Bediüzzaman Hazretleri teşhis etmiş, bu misyonun takipçilerine, Nurcuları kendilerine “nokta-i istinat” yapmalarını tavsiye etmiştir. Gerek Demokratların, Nurcuları “nokta-i istinat” kabul etmesi, gerekse Nurcuların Demokratlara desteği noktasında Bediüzzaman’ın tavsiyelerinin tam tahakkuk etmesine o kadar çok engeller, kafa karıştırıcı unsurlar devreye sokulmuştur ki, her iki taraf hem “nokta-i istinat”, hem de “destek” noktasında muratlarına tam nail olamamışlardır.

Bu misyonun başına indirilen askeri ve sivil darbelerden sonra ihtilal ürünü olarak ortaya çıkan kitle partileri bile, demokrat misyonun söylemleriyle demokrat tabanın reylerini alabilmiş, hatta arasına “demokrat partinin devamı asıl biziz” tarzında beyanlarda bile bulunmuşlardır. 12 Eylül ihtilalinden sonra kurulan partiler içinde milletin desteğine mazhar olan ANAP, ihtilal ürünü olmasına rağmen, Adalet Partisinin kapatılmasıyla partisiz kalan demokrat misyonun

oylarına da talip olmuştur. 28 Şubat sürecinin siyasete vurduğu amansız darbenin akabinde ortaya çıkan AKP de milli görüş söylemleriyle değil, öteden beri savunduğumuz “demokrat” söylemlerle iktidara yürümüş, hatta arasına aklına estikçe, Demokrat Parti’nin devamı olduğu iddiasını bile savurmuştur. Bu meyanda çok sayıda “nurlu” oy toplamıştır. Ama “sun’i karagözlülük fitri karagözlülük gibi olmadığı” için bu sun’i beyanlar havada kalmıştır. Halbuki demokrat misyonun sahibi olduğuna inandığımız DYP de seçime girmiş ve 28 Şubat postmodern darbesinden ağır yara almasına rağmen %9 oranında rey alarak hakiki misyon reylerini belli bir oranda koruyabilmiştir. Bu korumada, partililer bilseler de, bilmeseler de, “nokta-i istinat” manasındaki adresin rolü büyük olmuştur. Her neyse.. Nasıl olsa demokrat misyonunun sahipleri halihazırda iş başındadır. Hem de geçmişte olup bitenlerden ders alma, dostunu düşmanını tanıma noktasında daha dinamik, daha dikkatli. Hem de bugüne kadar başka partilere kaptırdığı reylerle de talip olarak...